

Kesäinen muisto

Sisareni pääsi monen vuoden tauon jälkeen käymään Suomessa. Istuimme eräänä päivänä yhdessä ja etsimme vanhoista almanakoistani tietoa, jota kumpikin vain arvaili. Sitä ei löytynyt, mutta sen sijaa selaamani almanakan välistä löytyi juttu, jonka olen kirjoittanut joskus 70-luvun alussa. Se kuvailee tunnelmia sisareni perheen lähdettyä lomalta takaisin kotiin. Sain ajatuksen että se voisi tuoda pienen rohkaisun marraskuun harmauteen! Tässä mietteitäni vuosien takaa.

Jokavuotiset lomavieraat ovat taas lähteneet. Sydämessä asuu haikeus, kun palaan mökiltä takaisin tuttuun kotiin, tuttuihin ympyröihin. Voiko olla mahdollista että kesä on jo melkein ohi! Vastahan se alkoi.

Ennen mökiltä lähtöä kohentelin vielä paikkoja vähän sieltä täältä, en osannut oikein keskittyä mihinkään. Kaikki muistutti vielä lähtijöistä, varsinkin pienimmistä: matto kasassa, puoliksi syöty omena, piirustus, jossa kohoaa niin korkeita kivitaloja etteivät ylimmät kerrokset mahdu kuvaan.

Ei, mutta mikäs tuossa sängyllä on? Nuorimmaisen lippis! Siihenkö se sittenkin jäi, vaikka mielestämme tarkastimme kaikki paikat ennen lähtöä. Pyörittelen lakkia kädessäni ja palautan mieleeni pikku omistajan. Pilvi tummanruskeita kiharoita, kaksi nappisilmää, iho pehmeä kuin persikka ja suklaanruskea. Kolmevuotias tarmonpesä, aina vauhdissa ja täynnä kujeita aamusta iltaan.

Sain yksinoikeuden pelata hänen kanssaan sulkapalloa. Peli oli tosin hieman yksipuolista, sillä ehkä noin joka kymmenes mailanhuitaisu saattoi onnella osua palloon. Mutta vastapelurin keskittyneet ilmeet ja riemunkiljahdukset hänen onnistuessaan tekivät pelistä parhaimman mitä olen kokenut. Mitä siitä että sain odottaa, mitä siitä että sain juosta hakemaan pallon milloin mistäkin. Odottaminen tekee hyvää, samoin juoksuharjoitukset.

Joskus me ihmiset vaadimme vastapeluriltamme, olipa hän kuka kulloinkin ja missä milloinkin, ihan liikoja ja kohtuuttomuuksia. Mies odottaa vaimoltaan, vaimo mieheltään, vanhempi lapsiltaan, lapsi vanhemmiltaan, ystävä ystävältään – ja sitten petytään. Kuinka se nyt tuolla lailla huitoo! Näinhän sitä pitää lyödä! Eihän se osaa edes sääntöjä!

Koskahan me opimme kunnioittamaan toista ihmistä yksilönä, jolla on täydet oikeudet pelata eri lailla kuin minä ja kuitenkin olla yhtä lailla oikeassa?